

# **Tomi Lämsän Nuoret Leijonat oli keskinkertainen kyhäelmä mutta ei katastrofi – Päävalmentaja haihatteli jotain, mitä ei ymmärtänyt**

**Nuoret Leijonat ei ollut matkalla maailman parhaaksi näissä kisoissa. Onko Tomi Lämsällä kanttia ja kykyä tehdä kisoista rehellinen analyysi?**

Suomen, niin miesten kuin nuortenkin, maajoukkueiden toiminnan ja pelaamisen standardi on asetettu viime vuosina niin korkealle, että oikeastaan tässäkin **Tomi Lämsän** nuorten maajoukkueprojektissa arvioita ei pohjata suhteessa muihin – vaan suhteessa maajoukkue-toiminnan verrattain korkeaan standardiin.

Suomi oli pelaamisen osalta paremmin valmennettu joukkue kuin esimerkiksi Ruotsi ja moni muukin kisojen joukkue. Puolivälierässä Ruotsi oli sanalla sanoen katastrofaalisen heikko. Nuorten Leijonien olisi pitänyt naulata peli jo avauserässä.

Toisaalta Suomella ei ollut avainrooleissa aivan niin hyviä pelaajia kuin joskus aiemmin – eikä tietenkään niin hyviä kuin kärkimailla. On kuitenkin jo totuttu siihen, että heikommallakin poppoolla Suomen maajoukkue – miesten, nuorten, naisten, ihan sama – kuroo eron umpeen eron muihin kärkimaihin, koska Suomella on laadukkaampi ja johdonmukaisempi valmennusprosessi.

**Jukka Jalonen** on nostanut miesten maajoukkueessa ja **Antti Pennanen** nosti nuorten maajoukkueessa standardin varsin korkealle. Niin teki jo moni heidän edeltäjänsä. Pasi Mustonen mainittakoon Naisleijonista.

Skandaali suomalaisessa maajoukkuekiekkoilussa onkin se, kun näihin omiin standardeihin ei aina toisinaan yllätä. Kun ollaankin valmennusprosessin osalta tavallisia kuolevaisia. Ei poikkeuksellisen huonoja tai heikkoja suhteessa muihin – edelleen jopa ihan kelpollisia suhteessa muihin – vaan keskinkertaisia nimenomaan suhteessa omiin standardeihin.

Eikä näitä standardeja aseta vain media ja yleisö. Ihan itse päävalmentaja Lämsä asteli hävityn puolivälieräottelun jälkeen tv-haastatteluun ja totesi, että Suomi halusi olla maailman paras joukkue eikä joukkue nyt yltänyt tavoitteeseensa. Puheet maailman parhaasta kuuluivat Lämsältä jo ennen turnausta Ylen haastattelussa.

Saahan sitä tavoitella vaikka kuuta taivaalta, mutta ei Suomi nyt näissä kisoissa Lämsän johdolla ollut matkalla maailman parhaaksi joukkueeksi, vaikka olisikin Ruotsin voittanut, kuten sen olisi pitänyt.

\*\*\*\*

Lämsän ja Nuorten Leijonien tulevaisuuden osalta kriittistä on se, minkälaisen analyysin päävalmentaja päättäneistä kisoista tekee ja kuinka opit otetaan mukaan seuraavaan projektiin.

Analyysin keskeisen johtoaajatuksen tulee olla se, että näissä kisoissa Nuoret Leijonat ei ollut matkalla maailman parhaaksi joukkueeksi. Siitä jäi uupumaan paljon voittavia asioita.

Jo turnauksen avauspelissä Sveitsiä vastaan näkyi huolestuttavia elkeitä siitä, että hyökkäyspelaamisen tavoitteet eivät olleet selviä. Suomi pelasi heikosti organisoitua, pakotettua kiekkokontrollipeliä, joka ei tuottanut selkeää etua suhteessa vastustajaan. Yksinkertaisesti: viivelähdöt eivät vieneet Suomen hyökkäyksiä laadukkaasti vastustajan alueelle. Seuraaviin peleihin pelaamista viilattiin, eikä Suomi enää pysähdellyt oman maalin taakse. Pelaaminen ei varsinaisesti selkiytynyt: pysähtyneiden viivelähtöjen hylkääminen oli jonkinlainen hätäratkaisu sen perusteella, että Sveitsi-peli oli takkuinen. Ongelma oli kuitenkin syvemmällä kiekollisen pelaamisen organisoinnissa: siinä, mitä kiekon kanssa tavoiteltiin ja miten tavoitteisiin pyrittiin, ja miten kiekollinen peli omalta alueelta lähtien nivoutuu yhteen seuraavien pelin vaiheiden kanssa.

Voittamisen kannalta isoimmat ongelmat olivat kuitenkin muualla. Harjoituspeleistä lähtien Suomella oli melko isoja ongelmia puolustusalueen puolustamisessa. Vartiointiin perustunut puolustamisen rakenne oli hyvin hajanainen pelistä toiseen, eikä sen sisällä pelaajien toimintaa ollut hiottu kovin täsmälliseksi ja kurinalaiseksi.

Yksilötasolla monissa puolustus- ja kamppailutoiminnoissa oli puutteita, erityisesti kun toimittiin laitojen läheisyydessä. Tällä, pienessä kaukalossa korostuvalla osa-alueella Lämsä ei ollut syksyn leirien ja turnauksen aikana teroittamaan pelaajilleen olennaisia seikkoja. Yksilön toimintojen suoritusvarmuus ja nopeus eivät olleet riittäviä. Yhdysvallat alkulohkossa asetti riman, johon Suomi ei yltänyt edes korokkeen kera.

Hyökkäysalueen hyökkäyspelaamisessa Suomi ei kyennyt luomaan oikein edes heikompia joukkueita vastaan pitkiä hyökkäyksiä eikä keskilinjan murtavia toimintoja, joilla se olisi nostanut maalinteon todennäköisyyttä. Puolustajien toiminta oli varsin konservatiivista, eikä heidän kapasiteettiaan maalintekotilanteen luomisessa hyödynnetty muuten kuin nihkeillä siniviivatoimituksilla.

Lisäksi peluutuksessa oli joitain erikoisia valintoja. **Joakim Kemellin** ja **Aron Kiviharjun** kohtalot olivat kisojen aikana esillä, mutta huomionarvoista oli se, että Lämsä peluutti varsin raskaasti kärkipuolustajapariaan. Ruotsia vastaan **Topias Vilén** tahkosi liki 27 minuuttia keskimäärin lähes minuutin pituisilla vaihdoilla. Ruotsin 2–2-tasotusmaalissa ei paukut riittänyt puolustaa takatolppaa, vaan selkä suoristui, katse pysyi kiekossa ja **Leo Carlsson** löi lähietäisyydeltä kiekon maaliin.

Toinen kärkipuolustaja, 24 minuuttia pelannut **Alexi Heimosalmi** ei saanut minuutti ennen loppua pidettyä siniviivaa kiinni eikä pärjännyt enää luistelukisassa. Ruotsi teki voittomaalin.

Pelaamisen osalta Nuoret Leijonat tipahti edellisen päävalmentajan Antti Pennasen jäljiltä reiman askeleen alas. Oikeastaan millään osa-alueella ei ollut nähtävissä sellaista toisteista selkeyttä, joka olisi voinut siivittää Suomea ”maailman parhaaksi” joukkueeksi. Lämsän projekti oli jonkinlaista näennäistä pelistä peliin reagointia, mutta jäi hieman epäselväksi lopulta, mikä oli Leijonien pelitapa, mitä omaa sillä todella oli.

Kyllä, Suomen pelaamisessa näkyi rakenteita ja toimintoja, jotka pohjaavat yhteiseen suomalaiseen peli-identiteettiin. Mutta ei se yksinään riitä voittavaan jääkiekkoon, että pelaajat ovat Meidän pelin polun kasvatteja ja heillä on jokseenkin yhtenäinen käsitys pelistä nimeltä jääkiekko. Valmentajan pitää kyetä aina luomaan siihen päälle punainen lanka, joka nivoo joukkueen pelaamisen eheäksi kokonaisuudeksi.

Sitä Lämsän Nuoret Leijonat ei ollut. Se oli laiskahko sarja eri pelin vaiheita ja toimintoja, jotka jäivät roikkumaan ilman johdonmukaista kytkentää toisiinsa. Silti se oli paremmin valmennettu joukkue kuin esimerkiksi Ruotsi.

\*\*\*\*\*

Lämsällä on tarjolla myös helppo vaihtoehto analyysinsa pohjaksi. Kommentit turnauksen aikana tv-lähetyksissä ja eri medioille antavat osviittaa, että mieli on pyörinyt tämän helpon analyysin ympärillä. Puolivälierätappion jälkeen Lämsä muistutti tv-haastattelussa, että asioita ei ole tehty huonosti, jos alkusarjassa sijoitus on toinen.

Suomi voitti alkusarjassa Slovakian ja Latvian.

Ja totisesti, ei asioita ole tehty erityisen huonosti, eikä käsillä ole mikään katastrofi, jonka perusteella Lämsän pitäisi ehdottomasti saada potkut. Suomen pelaaminen oli sellaista perussuorittamista. Aiemmin asetettuihin standardeihin nähden se jäi kuitenkin jälkeen. Siten myös matka pohjoisamerikkalaisiin oli huomattava.

Ne standardit ovat, kuten todettua, korkealla. Siksi nuorten tasolla on Suomelle myös menestystä tullut, vaikka Yhdysvalloilla, Kanadalla, Ruotsilla ja Venäjällä on ollut käytännössä aina enemmän karkivaroja joukkueissaan. Vertailuksi voisi ottaa Ruotsin, joka on viimeksi voittanut nuorten MM-kultaa vuonna 2012.

Lämsän helppo analyysi olisi se, että pelaamisessa oli paljon hyviä juttuja, pelikin kehittyi, nostettiin Yhdysvallat-kylvetyksestä tasoa, oli tiukka puolivälierä, nyt ei vain pomppinut, tällaista tämä on, kokeillaan vuoden päästä uudestaan, Suomi-kiekossa on vahva identiteetti.

Vaikea, mutta rehellinen ja tervehdyttävä, analyysi olisi sitä, että pohdittaisiin, miksi Yhdysvallat oli valovuoden edellä, miksi lähtö turnaukseen oli niin nihkeä, miksi peli umpisurkeaa Ruotsia vastaan oli sähläystä ja säilyi tuloksen osalta niin tasaisena sekä millä osa-alueella Suomi todella oli pelillisesti turnauksen kärkeä tai lähellä sitä. Onko Lämsällä kanttia ja ymmärrystä tähän?

Tuleva analyysi määrittää paljon Lämsän tulevaisuutta valmentajana ja Nuorten Leijonien tulevaa projektia. Jos nuorten tasolla mieli menestyä, analyysi on tehtävä ennemmin tai myöhemmin, nimenomaan se rehellinen ja vaikea. Pennanen teki vahvaa taustatutkimusta jo ennen ensimmäisiä MM-kisojaan. Viime elokuussa kulta oli senttien päässä. Häntä ennen **Jussi Ahokas** kävi hakemassa ensimmäisistä kisoistaan opit taskuun, teki johtopäätökset ja seuraavana vuonna joukkue nosti mestaruuspyttyä.

Aivan ensiksi Lämsän on ymmärrettävä se, mitä maailman paras tällä tasolla on ja mitä se vaatii ennen kuin sitä ruvetaan julistamaan ja tavoittelemaan.